



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рев2 576/2016**  
**09.03.2017. године**  
**Београд**

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Драгана Ћирковић, адвокат из ..., против тужене ББ ..., чији је пуномоћник Миљан Перовић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4221/14 од 26.10.2015. године, у седници одржаној 09.03.2017. године донео је

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ**, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4221/14 од 26.10.2015. године.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Крушевцу П1 148/14 од 18.06.2014. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев па је поништено решење тужене о отказу уговора о раду тужиљи од 29.03.2012. године, као незаконито, а тужена је обавезана да је врати на рад, док је ставом другим изреке обавезана тужена да тужиљи накнади трошкове поступка од 116.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4221/14 од 26.10.2015. године, укинута је првостепена пресуда, па је поништено решење тужене о отказу уговора о раду тужиљи од 29.03.2012. године, као незаконито, а тужена обавезана да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 192.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се она може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Оцењујући законитост решења тужене од 29.03.2012. године, којим је тужиљи престао радни однос код тужене са 31.03.2012. године, применом члана 179. тачка 9. Закона о раду, због престанка потребе за њеним радом, судови су утврдили да је Извршни одбор тужене 28.03.2012. године донео одлуку о престанку потребе за радом укупно седам запослених, због чега тужена није била у обавези да доноси програм решавања вишка запослених. Одлука је донета на основу организационих промена утврђених Правилником о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова од 22.03.2012. године, којим је укинута Служба ... у Филијали ..., као и сва радна места у тој Служби, а у коју је и тужиља била распоређена. Међутим утврђено је и да је наведени Правилник од 22.03.2012. године истога дана објављен на порталу ББ и истога дана је и ступио на снагу, али да је у примени почев од 01.04.2012. године.

Имајући ово у виду, односно да је одлука о престанку потребе за радом тужиље, као и побијано решење о престанку радног односа тужиљи, донето пре 01.04.2012. године, односно пре почетка примене Правилника о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова, којим су укинута послови на које је тужиља била распоређена, то правилно судови закључују да у моменту њиховог доношења нису били испуњени услови из члана 179. тачка 9. Закона о раду, јер одлука о укидању радних места није почела да се примењује, што значи да су у моменту доношења побијаног решења о отказу та радна места још увек постојала, због чега није ни било места доношењу решења о престанку радног односа.

Поновно указивање у ревизији да је Правилник о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова ступио на снагу 22.03.2012. године, што није у супротности са утврђеним чињеничним стањем, без утицаја је на другачију одлуку у овој правној ствари, јер се ни један (општи) правни акт не може примењивати пре дана који је одређен за почетак његове примене, без обзира када је исти ступио на правну снагу, јер ступање на снагу неког правног акта и почетак његове примене не производе исте правне последице, а одлука на основу тог правног акта се може донети тек након дана који је одређен као почетак његове примене, што у конкретном случају није учињено.

Неосновано се ревизијом указује и да не постоји правни интерес тужиље за подношење тужбе са захтевом за поништај решења о отказу уговора о раду, јер је 15.07.2014. године остварила право на старосну пензију. Наиме, у складу са одредбом члана 195. Закона о раду, запослени је увек овлашћен да покрене спор пред надлежним судом када нађе да му је одлуком послодавца повређено неко право, а по правноснажности судске одлуке којом је утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос, што је у конкретном случају и утврђено, запослени може поставити и захтев за остварење неког од права предвиђених чланаом 191. Закона.

Применом члана 414. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд није детаљно образлагао ову пресуду, с обзиром да се ревизијом понављају жалбени наводи, а образлагањем се не би постигло ново нити уједначеније тумачење права.

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија  
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправака  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић